

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrto leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj L

V Ljubljani, 14. maja 1897.

List 19.

Spominjaj se, o Mati!

Spominjaj se, o Mati! te ljubečih,
Da še nikoli slišalo se ni.
Da neuslišan bil bi kdo prosečih,
Ki je iskal pri tebi pomoči.

Kako bi Mati koga sovražila,
Ko te detinsko prosi, pristrčno?
Nobenega še nisi zapustila,
Ko ti razkril je srce vžaljeno.

O glej! i jaz z zaupanjem se bližam,
Devic Devica, k tebi pribežim.
Pred tabo revni grešnik se ponižam,
O naj tolažbo, milost zadobim.

Skesanim srcem pred teboj zdihujem,
Hudó hudo, Marija sem grešil,
Pomóči, sveta Mati potrebujem,
Oj reši me, otmi hudobnih síl.

Zavrgla ti ne bodeš prošnje moje,
Rodila vsaj Rešnika si svetá; —
Ne pusti v grehah vmreti dete svoje,
Odpri mu vir presvetega Srcá. —

Otrok glej tvoj, otožen milo joče,
Obrni k njemu milostno obraz,
Utéši srca hrepenenje vroče,
Čuj smiljeno molitve moje glas:

Otmí iz ječe zlob nas pregloboke —
Nebeško luč vsim svete vere daj,
Srce premilo Tvoje vse otroke,
Pripelji k Sinu, Jezusu nazaj.

V ljubezni materni nam stoj na strani,
Zlajšuj trpljenje, reve, zemsko zló,
Ko grenka smrt ubogo srce rani,
Pripelji duše k Jezusu v nebó.

Radoslav.

Marija, Devica devic.

Ogledali smo si že zadnjič našo Ma'er kot vzor trpečih in preganjanih ljudij posebej in kot vzor človeka sploh. Ako imamo Marijo pod križem vedno pred očmi, nam je vsako breme olajšano in vsako trpljenje skrajšano. Marija pa nam je tudi za Kristusom najlepši vzor v najlepši čednosti, sveti čistosti. Ta čednost je krona vseh krepostij, je popolno darovanje samega sebe Bogu, je najbolj duhteča cvetka, kar jih je vzrastlo na polju krščanske vere, katero je zalila in jo še vedno zaliva predragocena kri Jezusa Kristusa. Čistost pa se kaže posebno v devištvu, to je v prostovoljni vedni vzdržnosti mesenega, počutnega veselja. Devištvo imeli so tudi stari paganski narodi, ki so bili tako udani najnižji človeški strasti, tudi ti pagani imeli so one, ki so vzdržno in čisto živeli, v veliki časti. Res, nekaj velikega je devištvo, katero stori slabo žensko močno, ponosno in pogumno, da se kakor levinja bori za ta najlepši venec. Devica je kakor trdnjava, katere ne more sovražnik premagati. Deviški človek je podoben že tu na zemlji angeljem in prav ima sv. Hijeronim, ko pravi: „Možitev (zakon) napolnuje zemljo, devištvo pa nebesa s prebivalci. Sv. Duh sam govori devištvu te prelepe besede: „O kako lep je čist rod v svetlobi; zakaj njegov spomin je večni, ker je spoznan pri Bogu in pri ljudeh. Ako je pričujoč, ga posnemajo; kadar se pa očem odtegne, po njem hrepenijo, in kronan vekomaj obhaja zmago, ker je zmagal boj za plačilo neomadeževanih.“ (Modr. 4, 1, 2). In kakšno plačilo čaka onih, ki živijo v deviški čistosti! „In so peli, kakor nekako novo pesem pred sedežem . . . in nihče ni mogel

peti pesmi, razun teh . . ., ti so, kateri se niso z ženami ognjusili; device so namreč. Ti hodijo za Jagnjetom, kamor koli gre.“ (Skr. raz. 14, 3).

Taka je slava, tak pomen, tako plačilo deviške čistosti, v kateri nam je Marija tako vzvišen vzor. Ako pravimo: Bog vseh bogov, Kralj kraljev. Gospod gospodovalcev, hočemo s tem reči: neskončni Bog, vsegamogočni kralj, neomejeni Gospod. Devica devic, — to se pravi: Devica Marija je večja, svetejša in čistejša, ko vse druge device.

Marijino devištvó prekosi na čuden način čistost vseh angeljev. Angelji so deviški, ker morajo taki biti, že njih breztelesna narava je taka, da so vedno deviški, a Marija je Devica prostovoljna. Angelji so deviški po natori, Marija po milosti; angelji so zgolj duhovi, Marija pa je devištvó ohranila po človeškem telesu.

Njeno devištvó je večje, kakor čistost vseh ljudi. Marija je med čistimi najčistejša, med svetniki najsvetejša, med popolnimi najpopolnejša, Marija je čudo v nebesih, zrcalo kreposti na zemlji.

Marija je prva, ki je deviško obljubo Bogu posvetila. Ona je najvišja, najodličnejša med vsemi devicami; tudi v čistem zakonu s sv. Jožefom ohranila je devištvó, ona je pač jedina glede popolnosti devištvá. Nikdar ni bilo slišati, da bi bila kaka ženska ob enem mati in devica, devica in mati. Le za Marijo je Bog prihranil ta čudež, ta čudež božje vsegamogočnosti, vsled katere je Marija Zveličarja sveta deviško spočela, ga rodila in poleg materinske časti ohranila tudi čast device: Devica pred porodom, v porodu, po porodu, vedno Devica.

Katera Evinih hčera je Mariji jednaka? Marija, Devica častitljiva, vzdržuje s krono devištvá čast Matere Božje, vzvišena je nad vse druge device. Sveti očetje se kar skušajo med seboj, kdo da bo lepše ime dal Mariji Devici. „Devica devic, Slava devic,“ imenuje jo sv. Efrem; „Krona devic“, sv. Epifanij; „Kneginja devištvá“, sv. Ildefonz; „Predpoda najpopolnejšega devištvá“, sv. Izidor; „Zaklad devištvá“, sv. Anzelm; „Mati devištvá“, sv. Bernard. Tudi razne podobe obračajo sv. očetje na Marijo. „Goreči v srcu“, ki je gorel, pa ni zgorel, zapečateni studenec, (Vis. pes. 4, 12), vrata nikdar odprta (Ez. 44).

Taka je in tako opisujejo sveti možje Devico Marijo, naš uзор devištvá in čistosti. V naših dneh nam je gotovo treba, da si svet za čistost ohlajena srca ogreje pri Devici devic, da svet začne posnemati Marijo v spolnovanju zapovedij Božjih, ki sv. čistost naravnost zapovedujejo. Nečistost skuša preplaviti ves svet, toda mi

nikar ne odnehajmo kazati na Marijo Devico. Omahljivi bodo potrjeni, dobri še boljši, popolni še popolnejši, oni pa, ki se morajo mnogo boriti, da si ohranijo ta najlepši biser, oni dobili bodo nov pogum in pa tudi pomoč pri Mariji. Prosimo Marijo, Devico devic, da nas vodi, podučuje in podpira, da po njenem vzgledu vsaj ono stopnjo čistosti dosežemo, h kateri nas je Bog poklical, da vsaj ohranimo stanovsko čistost, ker vsi ljudje ne morejo živeti v deviškem stanu, kar je samo ob sebi razumljivo, a vsi ljudje morajo živeti čisto, vzdržno: če so v zakonu, naj žive v zakonu čistosti, če niso v zakonu, morajo ravno tako živeti čisto in neomadeževano. Čistost je vsem zapoved, a devištvó je le nekaterim evangeljski svet. Pospešujmo kar se da Marijino čiščenje in potem smemo biti zagotovljeni, da bo Marija, prečista Devica sprosilá ljudem obilo milosti, da zamorejo ostati čisti in neomadeževani do konca.

Tudi kot Devica je Marija vsem stanovom, vsem starostim, vsem ljudem uзор najlepše čednosti, vsak si pri njej poišče tolažbe, vsak se lahko priporoča njeni priprošnji, ker še nikdar ni bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, ki je pod njeno obrambo pribežal, zato se zatekajmo s tem večjim zaupanjem k Materi vseh mater, Devici vseh devic, ter jo zlasti v prelepem tem mescu prosimo naj v naših srcih vžge ljubezen do čistosti posebej in do zmernosti in vzdržnosti sploh.

ANTON,

po milosti Božji in apostolskega sedeža
škof krški

*častitemu duhovništvu in ljubljenim vernikom svoje škofije
mir in blagoslov apostolski!*

(Konec.)

„Naj nas smatra torej vsakdo za služabnike Kristusove in delitelje božjih skrivnostij; (I. Kor. 4, 1.) mi smo poslanci Kristusovi, po katerih Bog opominja; (II. Kor. 5, 20.) služabniki smo Onega, v katerega ste verovali.“ (I. Kor. 3, 5.) Bog ne pošilja svojih pastirjev, da jih ljudstvo sodi, zasmehuje, da jih ne sluša, temveč da jih narod posluša, časti, ljubi, oni pa, da ga vodijo. Nikar torej ne poslušajte onih, ki dandanes pod krinko neprave slobode in neodvisnosti menijo, da so poklicani, soditi svoje škofo, obsojati njih naredbe ter jim kljubovati. Takim kliče Gospod: „Ne dotikajte se mojih maziljencev in ne storite nič hudega mojim prerokom!“ (Ps. 105, 15.) „Meni je maščevanje; jaz bodem povrnil,“ pravi Gospod. (Rim. 12, 19.)

In sam sveti Duh graja po ustih sv. cerkve one, ki se drznejo prezirati škofo, s strašno kletvijo:

Proklet bodi, ki tebe proklinja! Apostelj Pavel pa odbija z resnimi besedami one korintiške obrekovalce, ki so si drzili črniti apostolovo ime z namenom, da zmanjšajo njih oblast: „Meni je pač prav malo, ako sem sojen od vas ali od človeškega dneva (namreč od ljudij) . . . Gospod je oni, ki me sodi“. (I. Kor. 4, 3, 4.) Tako pustite tudi vi, predragi, da sodi škofe Gospod.

Ali ni torej na tem svetu nobenega sodišča, ki bi moglo soditi dela škofova?

Dà, tudi škofje morajo upogniti glavo pod jedno oblastjo; to pa ni oblast vernikov, ker sinovi ne morejo soditi svojih očetov; ravno tako ni to oblast očitnega mnjenja, oblast državnega zbora ali časopisja, — temveč to je oblast rimskega papeža in onega sodišča, ki izvršuje v njegovem imenu oblast njegovo. Kdor hoče, da bi se prenesla pravica škofe soditi na sodišče podložnikov, ta kaže s tem težnjo, po kateri naj bi se razrušil red poglavarstva in uredbe, katero je dal Bog svoji cerkvi. In ravno po tem težé nekateri sedanji ljudje. Ker dobro vedo, da so verniki združeni z materjo sv. cerkvijo po svojih škofih, bi radi oslabili in raztrgali vez, ki spaja vernike z njih pastirji, da jih naposled odtrgajo od cerkve same. „Odtod tudi nastaja razkol in krivoverstvo“, pravi sv. Ciprijan, „ker zasmehujejo nekateri iz gole prevzetnosti škofa, ki je jeden in ki ravna cerkev; ti ljudje smatrajo nevrednim onega človeka, katerega je odlikoval sam Bog“.

Sedaj pa, ko sem vam razložil glavne točke, ki se nanašajo na duhovno vez, katera bode odsej po božji odredbi nastala med nami, dovolite, predragi, da vam izročim svoj prvi pozdrav. Dà, naša usta so odprta, mili verniki, naše srce je razširjeno . . . Sedaj, da vrnete milo za drago, razširite tudi vi svoja srca. (II. Kor. 6, 13.) Hrepenim vas videti, da vam podelim darove sv. Duha, katere sem prejel v sv. posvečenju, da se poslužim besed istega apostola, da tešimo drug drugega, ker imamo jedno vero. (Rim. 1. 11, 12.)

Kako naj vas pozdravim, ko prihajam prvičkrat med vas? S kakim drugim pozdravom, kakor z onim, s katerim so se pozdravljali apostoli po navodilu Kristusovem: „In kadar pridete v hišo, pozdravite jo rekoč: Mir bodi tej hiši.“ (Mat. 10, 12.) Dà, tudi jaz ponavljam to in govorim iz vsega srca: Mir božji temu narodu! Ta mir naj vas vse napolni, ta mir naj zbere vaš razum in prinese resnico, naj posije v vaša srca in prinese radost; ta mir naj podeli vsem veselje, naj vas stori krepostne in srečne na zemlji, naj vas osreči pozneje v nebesih.

Ali mir — pravi mir, kako naj ga uživamo brez Jezusa, ki je, kakor piše apostelj, naš mir,

ki je iz dveh storil jedno; razvalivši zid, ki ju je delil, je uničil sovraštvo, da tako v samem sebi združi dvoje v novem človeku, napravil je mir, da pomiri oboje z Bogom v jednom telesu. (Ef. 2, 14, 15.)

Narod božji, kateremu želim sedaj miru, je razdeljen pred svetom na dvoje. Razlika v jeziku je, ki se je zlasti dandanes tako povečala, da je postala vzrok neprijateljstva in razdora. Narodno vprašanje, to je jedno izmed onih mnogih vprašanj, ki vznemirjajo naš vek.

Toda vprašam z apostolom: „Ali je Kristus razdeljen?“ (I. Kor. 1, 13.) Ali ni mogoče, da se povrne mir in sloga v krščansko družino? Pač, tudi proti temu zlu imamo zdravilo. In ta pomoček nam podaja samo Jezus Kristus. Dà, jedini vzrok, zakaj je dandanes vse zmedeno in zakaj se o vsem prepira, je, ker smo se oddaljili od Onega, v katerem so rešena vsa vprašanja. Kako naj obstaja med dvema narodoma še kaka razlika, ako ju veže vera, s katero nas je vžgal Jezus Kristus? „Ker v Kristusu ne koristi nič obrezovanje ali neobrezovanje, temveč samo novo življenje.“ (Gal. 6, 16.) „V Jezusu Kristusu ni nobene razlike.“ (Rim. 3, 22.) „Ker smo vsi v istem sv. Duhu krščeni, da postanemo jedno telo, Judje in Grki, sužnji in svobodni; vsi smo z jednim duhom napojeni.“ (I. Kor. 12, 13.)

Ali verujete v Jezusa Kristusa? V njem torej bode naša rešena narodnostno vprašanje. V Jezusu Kristusu „sta se zvezali pravica in mir“. (Ps. 84, 11.) Ako ljubimo torej Jezusa, ljubimo pravico in nastal bode mednarodni mir.

Predragi, bodite pravični drug napram drugemu, saj častite v bližnjem, naj bode katere koli narodnosti, podobo božjo, podobo presvete Trojice, brata Jezusa Kristusa; bodite pravični, priznajte bližnjemu njegove pravice, katere uživa kot človek in kot kristjan, — naj bodo te pravice naravne, ali pa po postavnem potu pridobljene; pustite mu popolno svobodo razvitka v zasebnem in narodnem obstanku, kajti sam Bog je hotel postaviti razliko jezika in plemena v človeškem rodu, — oni Bog, ki ljubi vse, kar je, in ničesa ne prezira, karkoli stori; (Mud. 11, 25.) — storite tako, pa bode živel v miru med seboj. Pravica in mir sta se združila v katoliški cerkvi, katere sinovi ste, in katera objema vse sinove, vse jezike in narode, (Raz. 7, 9.) ki pojejo vsi v miru in ljubezni slavo Bogu. V cerkvi najdejo vsi narodi resnico in milost, da se more zveličati vsakdo, na svoj način, in da doseže vsakdo svoj namen, katerega mu je previdnost naklonila. Cerkev objema vse narode s čutom dobre matere, vse blagoslavlja in brani. Ako se

bodete ljubili kot bratje, bode izlila ta mati na vas svoj obilni blagoslov, da se združite vsi v jedinstvu vere, da sledite resnico in ljubezen, da napredujete v vsaki stvari v Njem, ki je glava, to je v Kristusu. (Ef. 4, 13 sl.)

To je ravno oni vzvišeni poklic, po katerem moramo vsi težiti. Da pa morete delati „stvari Bogu drage“ (1. Jan. 3, 22.) in da morete dostojno živeti v svojem poklicu, (Ef. 4, 1.) vas priporočam močni zaščititi neomadeževane Device, naše zagovornice pred Bogom, in proseč vam vse milosti nebeške, vam podeljujem svoj blagoslov: V imenu Očeta in Sina in svetega Duha. Amen.

V Gorici, 16. sušca 1897.

† Anton, škof.

Drobtinice

iz raznih letnikov „Zgodnje Danice“ za njeno petdesetletnico.

XVI.

Staro in novo paganstvo.

Naši nasprotniki nam katoličanom ugovarjajo, da mi vidimo le njih slabo stran, ne pa tudi njih dobre. po pregovoru: Vsaka reč ima dve strani dobro in slabo.

Tudi paganstvo, pravijo, ima svoje dobro in slabo stran. Nočemo pa pretresovati slabosti poganstva, pogledimo rajši stan najboljših, najodličnejših prejšnjih paganov, da jih primerjamo sedanjim nekristjanom-paganom.

Kakšna je bila vera paganov v Arabiji, Aziji, Egiptu, na Germanskem in v Rimu? Molili so lesene, kamenite podobe, drevesa, reke, hribe, koristne in škodljive živali; solnce, mesec in zvezde; odlične moči, junake, kralje, cesarje; izmišljene bogove, kakor boga bliska, groma, treska, vetrov, morja itd. Grdilo jih je trgovstvo s sužnji, z ljudmi; žensko osebstvo je bilo kot živina v blato ponižano. Spoznanja pravega, ljubeznjivega Boga ni bilo. Tudi najmodrejši, ki so spoznali slabosti poganstva, so delali enako drugim.

Kakšno je bilo njihovo življenje? Kakor povsod, „kakoršna vera, tako življenje“. Tudi čednosti se pri njih sem ter tja nahajajo, toda tem čednostim ni bila vzrok prava ljubezen božja. Modrost jih je za dobro navdihovala. Srčnost in pogum sta bili najodličnejši čednosti. V trpljenju in težavah se je marsikdo prav moško obnesel, pa ne iz ljubezni do višjega Bitja, temuč le zaveljo drugih, da so potem hvallili njegov pogum.

Tak nekako je bil stan starih paganov. Med kristjani pa je nastalo novo paganstvo. Sveto vero nekateri popuste in ljubijo kaj družega za svoje bogove. Kjer pa je moja ljubezen in srce, tam je moj Bog. Kje imajo sedanji nekristjani-pagani svoje bogove? Dostikrat — v omarah. Prav in potrebno je, se po stanu primerno oblačiti. Kdor pa ima svoje misli vedno le v omari pri obleki; kdor vedno svojo in družih obleko ogleduje, je nov pagan, in tako paganstvo dela hiši premnogo stroškov. Ta bog, v katerega se nekateri močno zatelebani, je že marsika-

tero družino pripravil popolnoma na beraško palico; kakor vsak, hoče tudi ta bog svojo daritev. — Še nevarneje je, ako ima kdo malika v koži in mesu drugih. Ali ni tudi že celo v pregovoru: „der, die Angebetete?!“ Gospoda svojega Boga samega moli, to je zapoved. — Drugi imajo boga v svojih možganih. Marsikdo je že v napuhu, v ošabnosti tako dozorel, da samega sebe moli in po božje časti; enako hoče, da bi drugi molili njegovo modrost. Tudi ta je pagan. Jeden sam odstavek iz sv. evangelija obsega več modrosti in sadu za človeško življenje, kakor modrost vesoljnega sveta. Krščanska modrost pa je ponižna. — Mnogi imajo svojega boga v denarju. Po pošteni poti si potrebno pridobiti, je človeku dolžnost. Kdor pa grabi kupe na kupe, ali po nepošteni poti množi svoje imetje in premoženje (n. pr. nova Italija z ropom cerkvenega posestva); kdor pripravlja druge ob lastnino in vedno sanja le o denarju; kdor hlepi po višjih službah zavoljo samega denarja, je pagan. Takih paganov je današnji čas brez števila; priča temu so povsod polne ječe, pa skoraj povsod prazne blagajnice. — Premnogi imajo svojega boga celo v trebuhu. Jesti in piti moramo, da si ohranimo življenje. Kdor pa živi le za pijačo in jed, je služabnik trebuha, njegov bog je trebuh; tak človek je pagan. Paganov te vrste je po mestih, trgih in vaseh več, ko dovolj. Dokaz temu je tudi silno vpitje in rogoviljenje v ponočnem času, posebno na večere ob nedeljah in praznikih. — Imajo pa mnogi svojega boga tudi v mesenosti in poželjivosti. Ta malik je jeden najnevarnejši izmed vseh in veliko — tudi učenih — jih zaradi njega celo od vere odpade. Mislite, da bi novi neverniki, liberaluhi in drugi Kristusovo cerkev tako divje sovražili, ko bi ona ne velevala čistosti? O ne; ta jim je pezdil v očesu! Marsikdo streže v mladosti poželjivosti, v srednjih letih drugim strastim, in v starosti skoposti in trmi. Tak spreminja svojega malika; njegov bog je ravno greh. Na tak način je sedanji čas mnogo paganov in sicer prav zanikrnih. V sredi krščanstva živimo med pagani. Novi paganski tempeljni so tiskarne, bralnice, gostilnice in kavarne s slabimi časniki; njih bog je laž in obrekovanje sv. Cerkve! Naši pradedje so postali iz paganov — kristjani; sedanji čas postajajo iz kristjanov — pagani.

K najnevrednejšim novim paganom se štejejo po pravici tisti tako imenovani „narodnjaki“, katerim sv. vera ni nič, narodnost pa vse, in ko bi radi vero djali v nič, da bi povzdignili narodnost. Le opazujte, kako sv. cerkev, duhovstvo, duhovske naprave potuhnjeno pritisnejo, kjer le morejo, da bi jih pripravili ob veljavo, da bi na pr. odvrnili mladeniče od bogoslovja in duhovskega stanu itd. Njih najslajše boginje so mesene pesmice in pripovedke (novele), s kakoršnimi hranijo mladino in menijo s tem malikovalstvom streči narodu in narodnosti! — Od več bi bilo govoriti o liberalnih in vstavoverskih malikovanjih, ki cerkev čisto poteptajo in neki sistem pod noge vreči hočejo; toda ta sistem je pa ravno tako minljiv, kakor vse človeške osnove na svetu, in oni, ki danes časte to ali ono vstavo za boga, jo jutri že sami spremene!

Med šestimi resnicami je prva: „Da je jeden sam Bog“ in precej druga: „Da je Bog pravični Sodnik“: kateri dobro plačuje in vekomaj kaznuje one, kateri molijo druge bogove, razun Njega samega.

Legende o Materi Božji.

Iz češkega priredil Iv. P.

Kako je Marija sejala žito.

Devici Mariji se je posrečilo brez vsake škode uiti iz gozda in roke lupežnikov; namerila je k rake na polje, katero so razdeljevale meje med kmetije, in ki je bilo ravno razorano, ne pa še obsejano.

Kako naj se tukaj skrije, kam naj beži pred preganjalci? . . . Na katero stran naj se obrne, ko so rabeljni z meči, od krvi nedolžnih otročičev oškropljenimi, Božjemu detetu že za petami in je zalezuje, da ne uide smrti.

Po razoranem polji koraka Devica Marija z detetom v naročji poleg nje pa sv. Jožef. Spodtikata se ob brazde, toda urno hitita dalje in dalje . . . Sapa jima zastaja, vkljub temu pa ne postajata, ker vedno bližje so zalezovalci kralja Heroda.

Pritolčeta na mejo. Zraven seje kmetič pšenico.

„Pomagaj Gospod Bog, mili kmetič“, zakliče Devica Marija.

„Daj to, Gospod Bog, mila gospa“, odvrne sejalec.

„Danes seješ pšenico, jutri jo bodeš žel“, pravi Marija. On pa odgovori:

„Srečna bi bila ti, gospa, če bi pšenica do jutri dozorela“.

Tedaj položi Devica Marija Jezusčka Jožefu na roke, opaše sejalnico in koraka po polji poleg razoranih brazd. Z nežno ročico seje drobno zrnje in kamor vrže žito, požene iz zemlje cela vrsta bujnega klasja, ki se valovito ziblje. Pšenica raste kakor gozd. — Obsejala je celo polje daleč okoli in se vrnila. —

„Še danes boš žel“, pravi mu smehljajoč se, vzame dete v roke in odide po stezi proti vasi, kmetič pa gleda zdaj čudovito žito, zdaj za odpotujočimi, katere zemlja bolj uboga nego solnce zdaj; obrne oči k nebu, če ne plavajo iz njega angelji. Ne gre mu v glavo, čudi se in ne ve, so-li to sanje ali — resnica . . .

Zdajci pa, kakor bi se mu v glavi vzdramilo, poklekne na zemljo, bije se na grešna prsa, prikloni se do tal in s srcem ponavlja besede:

Hvaljen bodi Gospod! . . . hvaljen bodi . . . hvaljen . . .!

In še tisti dan je žel žito, kakor mu je obljubila najsvetejša Gospa. Komaj pa je prve snope znosil na kup, pripodijo se proti njemu tam po cesti kraljevi briči z vikom in krikom: hej! hola! mož! in kakor psi lajajo nad njim. „Ali ni šla tod s starcem mlada žena z detetom v naročji? . . .“

„Šla je“, pravi žanjec.

„Kedaj . . . kedaj . . .“

„Tedaj, ko sem sejal to pšenico.“

„Že tedaj! — in sedaj jo že žanješ — — Zastonj bi jo iskali dalje . . .“

Splavalo jim je upanje, da ugrabijo begune, vrnili so se, sveta družina pa je bila že daleč, daleč — — in Bog jo je varno vodil dalje — — —

* * *

Kako je Gospod Jezus živel v mladih letih in delal na polji.

Svet se je zalesketal krasote, ko je prišel Gospod Jezus na svet: kakor drevo, kadar se odene v beli

cvet, kakor cvetoča loka, ko se topi radosti in veselja; vsa priroda se je omladila in v srca človeška je pihal oživljajoč vetrič. Mati božja je hodila z Jezusčkom po svetu, vodila ga je za ročico po cvetoči loki in mu trgala pisane cvetice; hodila je z njim po vaseh, obiskovala hiše in pastirske kočice in mu pripovedovala, kaj in kako ljudje delajo in živijo; hodila je z njim zjutraj zgodaj in v nedeljo v cerkev, in ga učila sklepati male ročice in moliti k Bogu Očetu.

In ko sta šla v cerkev, so se njima v čast cerkvene duri same odpirale, zvonovi so sami začeli zvoniti, sveče na oltarjih so se same prižigale, knjige same odpirale in daritve same opravljale, kakor bi bilo vse spoznavalo v malem Jezusčku Sina božjega.

Ko je Jezus dorastel, učila ga je mati delati, da bi ne tratil in zapravljajal časa.

In ljudje so videli Gospoda Jezusa za plugom: v zlatem plugu so bili vpreženi štirje konji, na enem je bilo sedlo, na njem pa je sedel Gospod Jezus in je oral polje, kakor priprost ratar.

Opoldne je nosila Mati utrujenemu Sinu obed na polje, in ko je odpočival, mu je tirala z dlanjo rosno čelo, razgovarjala se z njim, in kakor modra gospodinja vpraševala: „Kaj bomo sejali na tem dobrem polji?“ Ob mlačvi je dal vsak kraj 100 merikov pšenice, da bi ne manjkalo dobrim ljudem kruha v času, ko je Gospod Jezus tam delal v potu svojega obraza.

Toda ljudje niso cenili kruha, ker so ga imeli preveč. Iz klasja so si delali metle in so zaničevali dar božji. Tedaj je zemlja nehala toliko roditi. Zgodilo se je pa to tako-le:

Nekega soparnega dne gre Gospod Jezus z Materjo po polji. Hotela sta piti. Gladna sta bila pa tudi tako, da sta se komaj dalje vlekla. Prideta k hiši konci vasi. Tu pravi Gospod svoji materi:

„Mati! pojdiva v to hišo, da se napijema in poprosiva kosček kruha“.

Mati božja pravi na to: „Dobri sinko! pa tudi spoznala bova, če so ti ljudje ljubeznjivi in dobrotljivi.“ —

Stopita v hišo in zadeneta na hudo gospodinjo, ki je kričala nad otrokom in ga kaznovala, ker je plakal. Vidita, kako je pekla kruh, vzela ga iz peči in še toplega nesla iz peči in dala lastnemu otroku, nad Materjo božjo pa je zarežala:

Za berače nimam kruha — — — in tudi če bi ga imela, ga vam ne dam. — — — Spravite se od tod! Ne postopajte, lenuhi! —

Devica Marija se je hudo razjezila, in Gospod Jezus je razsrjen ukazal žitu, naj od tega trenutka ne rodi toliko, kakor prej. — In klasje se je zgrbančilo in drobno postalo zavoljo trdega srca jedne žene.

Razgled po svetu.

Rim. Sv. Oče Leon XIII je imenoval v zadnjem konzistoriju sledeče kardinale: Peter Coullie, nadškof v Lyonu, Jožef Maria Romanua Sourrien, nadškof v Rouen, Jožef Wiljem Labaure, nadškof v Rennes. Poleg teh kardinalov je imenoval več novih nadškofov in škofov, med njimi tudi neapeljskega nadškofa msgr. Vincenc Maria Sarnelli-ja. — V drugem tajnem konzistoriju pa je naznanil papež kardinalom, da bo deta prihodnjič prišteta svetnikom blažena Anton

Zaccaria in Peter Tourier. Na to je prebral kardinal Marella življenje in čudeže, ki so se dogodili na pri prošnji novoimenovanih svetnikov. —

Sv. Oče je izročil lastnoročno pismo perzijskemu poslancu kot odgovor na pismo šaha, v katerem mu je naznanil, da je nastopil vladno. Papež mu je podaril podobo iz mozaika, predstavljajočo trg sv. Petra v onem trenutku, ko podeljuje papež Pij na veliko-nočno nedeljo po slovesni sv. maši celemu svetu in mestu Rimu blagoslov z Najsvečejšim.

Sv. oče je v sprejel v avdienci poslanca republike Urugvay, ki je prišel v Rim sprostit, da bi se ustanovili dve škofiji, ki naj bi bili odvisni od škofijskega sedeža v Montevideo, ki bo povzdignjen v nadškofijo. Vlada je pripravljena skrbeti za primerne dohodke škofem, ako jej dovoli sv. stolica, da predlaga kandidate.

Gradec. Ko so obhajali katoličani po širnem svetu Gospodovo vstajenje, je zboroval v glavnem mestu Štajerske „zbor brezvercev“. Kakor poroča neki liberalni časopis, se je vdeležilo zbora okoli 800 oseb. Neki gospod Wutschel iz Dunaja je imel govor o „namenu prostožidarstva“. Rekel je mej drugim tudi to, da hoče družba brezvercev širiti med ljudstvom vednost in samostojno mišljenje in da ni nje namen spodkopavati pravno, marveč, da hoče učiti pravo pravno itd. Neki drugi govornik pa obžaluje, da ne pristopi še več višjih oseb kakor profesorjev i. dr. javno k brezverskim prostožidarjem, češ, da se boje izgubiti svoje službe. — Čuditi se moramo, da liberalni časopisi, ki strogo pazijo na vsako gibanje med katoliki in se z vsemi novodobnimi sredstvi bojujejo zoper dobro stvar, molče in nimajo besedij, s katerimi bi odločno zavrnili držav in zlasti še cerkvi pogubne shode brezvercev in jih še večkrat priporočajo in odobravajo.

Laško. Laški kralj Humbert je bil zopet v smrtni nevarnosti. Ko se je peljal na dirkališče, priplazil se je k njegovemu vozu neki malopriden človek Acciarito po imenu, hoteč kralja z bodalom raniti. Kralj se je odmaknil v pravem času, ter se rešil gotove smrti. Straža je takoj aretovala hudobnega zločinca; množica pa je navdušeno pozdravljala kralja, ki je prejel brezštevilno čestitk od drugih vladarjev. Tudi papež mu je tajno čestital.

Španjako. Kakor drugodi, tako se je tudi na Španjskem na jako slovesen način praznoval veliki teden. Prav lepe slovesnosti se obhajajo na kraljevem dvoru. V dvorni cerkvi Real Capilla so se vršili veliki četrtek in veliki petek sveti obredi v pričo celega kraljevega dvora, vsega ministerstva in drugih diplomatičnih zastopnikov. Sveto službo je opravljal papežev nuncij msgr. Nava de Bontifé. Pontifikalna sv. maša se je pričela veliki četrtek ob pol ene in končala ob polu dveh. (Na Španskem je namreč navada, da se maše zelo pozno bero; tako je na pr. v Sevilli zadnja sv. maša ob dveh.) Iz dvorne cerkve so šli po sv. maši vsi navzoči v kraljevo „orožno dvorano“, kjer je kraljica ob asistenci papeževega nuncija in vojaškega škofa umila dvanajstim revežem noge. Papežev nuncij je vlival vodo na noge, kraljica je brisala in poljubila vsakemu desno nogo.

Veliki petek pa je pomilostila kraljica, ne kakor druga leta 10, ampak 14 hudodelcev, menda vsled srečnih in poveljnih uspehov na filipinskih otokih. Med slovesnim obhodom v cerkvi so prenašali sveti

žrebelj, katerega so položili v „rumeni dvorani“. Najprvo je pred njim opravila svoje molitve kraljeva družina in za njo ostali dostojanstveniki in druga množica vernikov. — Gospodje ostalih viteških redov so obhajali slovesnosti v svojih cerkvah. Letos je načeloval Santiago-vitezom bavarski princ Ludovik, ki je s svojo družino na obisku v Madridu. Njegova visoka soproga se je udeleževala vseh obredov v koru in prejela veliki četrtek tudi sv. obhajilo. Gotovo je veselo znamenje za Bavarce, ki imajo tako verno in pobožno vladarsko hišo.

Grško-turška vojska. Lansko leto so divji Kurdi in turški vojaki poklali nad 100.000 nedolžnih Armencev v Mali Aziji, da še celo v Carigradu pred očmi vseh evropskih vlad. Zastonj so bila opominjanja velesil, da naj skrbi sultan, jednako za vse svoje podložnike; a on se ni zmenil za to, ampak je rekel: „Če napadete moje cesarstvo, tedaj ne bo v 24. urah nobenega kristjana v Turčiji več živega.“

Lansko leto in letos se je pa pojavilo krvavo klanje na Kreti: na tem otoku stanujejo Grki, ki so v veliki večini pravoslavni, nekaj je tudi katoličanov, drugi pa so muhamedanci. Med muhamedanci, ki se proti drugim vernikom oholo in kruto obnašajo, če se jim le nudi prilika, in med kristjani so se vedno ponavljali krvavi poboji. Kristjani so se organizovali in se maščevali za vse storjene krivice. Da bi napravil na Kreti red, je poslal grški kralj Jurij enega svojih poveljnikov s peščico vojakov na Kreto. Toda velesile so se takoj ustavile in potegnile za sultana in zahtevale, da naj zapuste grški vojaki Kreto. Toda kralj ni mogel tega storiti, ker bi se bilo ljudstvo uprlo njemu samemu. Ladije velevladij so začele na to blokado Krete, in evropski vojaki so zasedli najvažnejše kraje ob morju. Tja se je moral podati tudi drugi bataljon 87. pešpolka. Vsled tega so bile razmere med Turško in malo Grško vedno bolj napete; dokler ni Turčija 17. aprila napovedala vojske, zanašajoč se na svojo surovo silo. Turčija je imela na bojišču takoj početkom 130.000 mož in 230 topov; Grška pa okoli 80.000 mož in 80 topov, ki so razdeljeni na dva bojišča, prvo v Tesaliji in drugo v Epiru. Vsled premoči turške sile in vsled slabega vodstva so bili Grki na bojišču v Tesaliji sedaj tepeni, in tudi v Epiru se jim godi slabo. Turške vojne ladije se pa skoro ne upajo na morje, ker so zelo slabe in stare, med tem ko je grško brodovje mlado, majhno toda krepko. V Atenah samih vlada neje-dinost in nevolja. Kralj je v nevarnosti, da ga ne prepodi vladi sovražna stranka. Prestolonaslednika je moral kralj odpoklicati. — Sreča je bila dosedaj večinoma na strani Turčije in premagana Grška je že morala prositi velevladi posredovanja. — Bog daj, da bi se skoro podlegla Turčija, da bi nehal vladati polumesec in zlato tele tudi v Turčiji nad kristjani.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki traven (maj) 1897.
(Spis potrjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen.

1500letnica spreobrnitve Angleške h krščanstvu.

b) Posebni nameni:

15.) Sv. Izidor. Povrat očitnega mnjenja k pravim krščanskim pojmom o časti in sramoti. Kmečki stan

16.) **Sv. Janez Nepomuk.** Česko. Vzgojevanje duhovnikov. Konec narodnostnemu prepiru. Zaničevani in zaničevalci.

17.) **Sv. Paskal Babil.** Pobožnost do najsv. Zakramenta Dolžno sodelovanje za povzdigo in zjedinenje kat. časopisja. Preskrbljenje otrok.

18.) **Sv. Venancij.** Žrtve lahkornosti. Odstranitev slabih navad in nevarnih priložnosti. Mnogo dijakov.

19.) **Sv. Peter Celestin.** Kardinali. Srečna izvolitev poklica. Marijini častilci.

20.) **Sv. Bernardin.** Ljubezen do imena Jezusovega. Spoznanje pomena, katerega ima molitveno apostolstvo v sedanjih bojih. Uradniki in železničarji.

21.) **Sv. Feliks Kantališki.** Sprava za v nebo vpijoče pregrehe. Uravnava krščanskega oskrbljevanja bolnikov. Bolnišnice.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše detele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanja in vse pošastne pregrehe. — Nekdo, da bi se mu bolezen v glavi zboljšala.

Zahvale:

Čast in hvala Mariji prečisti Devici in sv. Jožefu za uslišano prošnjo v neki družinski zadevi. Obljubila sem zahvalo naznaniti, in tako spolnim zdaj svojo dolžnost.

V Idriji, dne 5. maja 1897.

J. B.

Moja sestra zbolela je tako hudo za davico, da se je bilo bati najhujšega. V tej stiski obrnil sem se do sv. Jožefa, začel sem opravljati devetdnevno njemu na čast in sem obljubil, da bom tudi v »Danici« razglasil, ako me usliši. Še predno sem končal polovico devetdnevne, obrnila se je bolezen nepričakovano hitro na bolje in konec devetdnevne je tudi bolnica popolnoma ozdravela. Poln hvaležnosti izvršujem torej svojo dolžnost. Čast bodi za to dobroto presv. Srcu Jezusovemu, Božji Materi Mariji in redniku Božjega Sina, sv. Jožefu

A. O.

V Ljubljani, dne 10. maja 1897.

Listek za raznoterosti.

Sveta maša za umrle deležnike sv. Detinstva bo prihodnji četrtek, 20. t. m., ob osmih v nunski cerkvi. Deležniki ki so pri tej sveti maši pričujoči, prejmejo pod navadnimi pogoji popolni odpustek, ki se more tudi dušam v vicah v prid obrniti.

V ljubljanski škofiji so razpisani: Kanonikat cesarske ustanove pri stolnici v Ljubljani; prošnjo je nasloviti na c. in kr. apostoljsko Veličanstvo. — Kanonikat Flachenfeld-Wolwizev; prošnjo je napraviti na deželni odbor kranjski. — Kanonikat baron Codelljev, katerega oddaja gospa baronovka Codelli, rojena baronovka Taufferer, kot varuhinja nedoletnega sina Antona barona Codelli, lastnika fidejkomisnega posestva Thurn pri Ljubljani. — Nadalje so razpisane župnije: Lučine, Kopanj, Ledine in Stockendorf, za katere je prošnje napraviti na c. kr. deželno vladu v Ljubljani; Šturije (prošnje na knezoškofjski ordinarijat v Ljubljani), Špitalič (prošnja na prečastitega častnega kanonika in dekana Janeza Oblaka v Kamniku), Polšnik in Loški Potok (prošnje na lastništvo

patronskega posestva Grünhof, oziroma Ribnica.) — Zadnji rok za vlaganje teh prošenj je 13. junij 1897.

Vsprejem dijakov v vzgojevališče viteškega reda v Križankah. Dijaki, kateri so četrti ali vsaj drugi gimnazijski razred dobro izvršili, ter imajo namen, postati duhovniki nemškega viteškega reda, naj se po sklepu tekočega šolskega leta do 5. avgusta s šolskimi spričali in krstnimi listi osebno predstavijo pri vzgojevališčem vodstvu v Križankah, kjer bodo potem, ako bodo vsprejeti, za čas študij hrano in stanovanje brezplačno dobivali. — Imenovano vodstvo namerava tudi nekoliko pridnih, pobožnih mladencev nedijakov vsprejeti, da o svojem času postanejo bratje istega reda.

Birmovanje in kanonično obiskovanje v ljubljanski škofiji leta 1897. Prevzvišeni gospod knezoškof ljubljanski bodo obiskali letos nastopne duhovnje, oziroma delili zakrament sv. birme po temle konečno določenem vsporodu: 29. maja Rovte nad Logatcem, 30. maja Št. Jošt nad Vrhniko, 31. maja Dobrova pri Ljubljani. — Meseca junija: 13. Ig. 14. Golo, 15. Kurešček, 20. Fužine (Weissenfels), 21. Dovje, 22. Koroška Bela, 23. Breznica, 24. Lesce, 25. Zasip, 26. Gorje (posvečevanje altarja), 27. Gôrje (birmovanje in kan. obiskovanje), 28. Koprivnik, 29. Srednja vas v Bohinju. — Meseca julija: 4. Kresnice, 5. Janče, 6. Prežganje, 7. Javor pod Ljubljano, 11. Brezovec, 21. Škocijan pri Turjaku, 25. Ribnica, 26. Poljane pri Ribnici, 27. Sv. Gregor pri Ortneku, 28. Želimlje, 29. Rudnik. — Meseca avgusta: 1. Naklo, 2. Koryor, 3. Predvor, 4. Kokra, 5. Velesovo, 7. Šmartin pri Kranju, 8. Škofja Loka, 9. Zalog, 10. Sorica, 11. Selca, 12. Trata, 22. Borovnica (posvečevanje altarja, kan. obiskovanje in birmovanje). — Meseca septembra: 5. Št. Rupert (posvečevanje cerkve), 6. Št. Rupert (kan. obiskovanje in birmovanje), 12. Zaplana (posvečevanje cerkve, kan. obiskovanje in birmovanje).

Letošnji novomašniki v mariborskem semenišču so sledeči gg. bogoslovci: Iz IV. leta: Eferl Matija, Erker Jožef, Gartner Francišek, Horvat Francišek, Krohne Jožef, Mutti Jožef, Panič Jožef, Somrek Jožef, Šorn Anton, Topolnik Janez, Zemljišč Matija, Zorko Melhijor, Žekar Jožef. Iz III. leta so gg.: Čiuha Ferdinand, Jerovšek Anton, Kolarič Anton, Krošelj Francišek, Trop Francišek in Volčič Friderik.

V Parizu se je dne 4. t. m. dogodila grozna nesreča. Vnela se je popolnoma lesena stavba „Grand bazar de la Charite“ — dobrodelen bazar. V njem je bilo kakih 1800 ljudi. Okoli 200 večinoma iz najvišjih pariških krogov je našlo smrt v ognju. Med mrtvimi je tudi sestra naše cesarice, vojvodinja Alençon.

Grško praznoverje. Brez vere ni možno družabno življenje, zakaj ravno prvi nauki, katere nam podajajo stariši in vzgojitelji, imajo svoj temelj v veri. Ako ne bi verovali učiteljem, bi bili še vedno pri alfabetu. Ker smo že od zgodnje mladosti vajeni verjeti ljudem, tako je tudi v poznejši dobi brez tega življenje nemogoče. — Ali je nadnatorna vera božja, ki spopolnuje in oplemeni naše življenje, ali pa je neumno praznoverje, ki nas smeši pred Bogom in ljudmi. Vsakdanja skušnja nas uči, da kolikor več je praznoverja pri kakem ljudstvu, toliko bolj je prava

vera izginila iz ljudstva. To nam potrjuje in dokazuje sedanje grško ljudstvo, ki je od navadnega kmeta do bogatega mestnega lahkoživca polno praznoverja. — Poglejmo si nekaj vzgledov. — Nobeno dekle se ne poroči meseca maja boječ se, da ne bo njena cvetoča sreča prekratka. — Deklicam okrog 15. leta privede o veliki noči mati na roko rudeč trak, ki naj jo varuje, da ne zarujavi od pekočih solnčnih žarkov. Ako se zlije pri mizi olje, je to znamenje, da se bo zgodila pri hiši velika nesreča; in ako se to pripeti pri ženitnini, je pokvarjeno vse veselje. Ako se pa zlije vino, je to dobro znamenje in poveča veselje družbe. — Ako koga boli prednji zob, je to znak sreče, ako ga pa boli kočnik, se je bati nesreče. —

Številka 13 je nesrečna. Ako jih 13 sedi pri mizi, se mora jeden odstraniti, ali pa povabijo še kako osebo, boječ se, da kdo izmed njih umre, ker se je Judež obesil, ki je sedel med trinajstimi pri zadnji večerji. —

Torek in petek sta nesrečna dneva, zato se nobeno važnejše opravilo in nobeno potovanje ne prične ta dneva. To se lahko opazi pri prometu in prodajalnicah. —

Ko polože mrliča v grob, denejo mu na usta ilovice in mu vlijejo v podobi 5 alfa olja, meneč, da se tako odkrižajo in obvarujejo njegovega nadlegovanja. —

Koliko škoduje grd pogled! Pri vsaki bolezni povprašujejo kdo jo je provzročil, in veliko sumljivih oseb izgubi življenje radi tega praznoverja. Pretečeno leto je neka žena prejela na veliki četrtek sv. obhajilo, in ker zaman iščeš reda in pobožnosti v razkolnih cerkvah, zato si lahko misliš, kako se godi tudi pri tem najsvetejšem opravilu. Ko je vrvenje in porivanje preseglo vse meje, zaklical je dijakon ubogi ženi: prokleta bodi — kar se prav pogosto sliši med ljudstvom. Vsa prestrašena gre žena domov, vleže se v posteljo in umrje še isti dan samega strahu in groze. —

In kako je razkolno duhovstvo, ki bi moralo skrbeti, da se odpravi taka prazna vera! Tudi duhovščina je vdana praznoverju. Celo nadškofje se ne vsedejo k mizi, ako je 13 gostov, in v torek pretrgajo navadno svoja škofovska obiskovanja, da bi se ne prigodila kaka nesreča. Poleg tega nima razkolna duhovščina tudi veselja bojevati se proti praznoverju, zakaj ravno to jej donaša lepih dohodkov, ker vporablja v takih slučajih navadna zarotovanja. In ko bi se hotela tudi bojevati proti temu, nima one moralne moči, koje je treba za tako delo. — Tako je nekoč omenil neki grški pop ljudstvu to nesmiselno praznoverje v pridigi in je imenoval pregrešno. Posledica tega je bila, da ga je ljudstvo tožilo pri škofu radi nevere in je bil prestavljen v neki drug kraj.

Iz tega se vidi, koliko dela ima grška duhovščina doma, ko bi se hotela brigati za sveto svojo nalogo, koje jej nalaga stan.

Zgoreli župnik. Za časa francoske revolucije je živel v Elzasu na Nemškem župnik Gross, katerega so prekucuhli smrtno sovražili. Po dolgem zalezovanju so zvedeli, da stanuje preoblečen pri nekem kmetu ter hodi od ondi spovedovat in obhajati bolnike. Sklenili so zažgati hišo. Celo noč, predno so zažgali hišo, je spovedoval duhovnik, kar se zjutraj

na enkrat začuje glas, da gori. Pobožni duhovnik je ravno spovedoval še neko osebo, ko pridirja sosed v sobo ter zakriči: „Bežite, ogenj je v hiši!“ Duhovnik dobro vedoč, da so zažgali hišo njegovi smrtni sovražniki, pomišlja nekaj časa; ko pa vidi, da se plamen ne da več zadušiti, pograbi v naglici svoj brevir ter zbeži na prosto. Preoblečen v kmeta, je bežal mimo množice, ki je radovedno opazovala ogenj. Sedaj še-le se spomni duhovnik, da je pozabil v hiši presveto Rešnje Telo. „Gospod ne sme zaostati, ako se hlapec reši“ pravi duhovnik, ter zdirja v hišo, ki je bila vsa v plamenu. Molče je stala množica in s strahom gledala na vrata, skozi katera je izginil duhovnik. Jedna minuta poteče in župnik se prikaže na pragu. Bil je videti kot ognjen steber. Na enkrat pa se začuje ropot in grozen krik. Streha se je podrla. Na onem prostoru, kjer je ravno kar stal župnik, je videla prestrašena množica svetlo podobo, obdano s plamenom. Goreči tramovi so zabranili duhovniku, da ni mogel zbežati iz hiše. Sedaj stopi hraber možak iz srede občinstva, zakrije si obraz ter potegne iz plamena svojega pobožnega župnika. Toda v kakem položaju je bil dobri gospod! Vsa obleka je bila zgorela na njem, in sam je bil pečen od nog do glave. Voda, katero so zlivali nanj, je sicer pogasila ogenj, toda življenje ohraniti mu ni bilo več mogoče. Zadnje besede iz njegovih ust so bile: „Gospod, zgodi se volja Tvoja!“ Gospoda, kojega je klical na pomoč, je držal na prsih. Še 36 ur je živel v nepopisnih bolečinah, toda v veliki potrpežljivosti. Med tem pa je prišel drug duhovnik tudi preoblečen, ter mu podelil zadnjo popotnico. S Kristusom v srcu je umrl sveti župnik kot mučenik za presveto Rešnje Telo.

Dobrotni darovi.

Za monsign. Jer. novo dijaško mizo: Prč. g. M. Jeriha, kanonik v Novem mestu, 5 gld. — Čast. g. Fr. Eržen, župnik na Zalem logu, 2 gld. — Čast. g. J. Tavčar, župnik iz Leš, 5 gld. — Neimenovan duhovnik, ki se priporoča v molitev, 1 gld.

Za ubogo družino: Neimenovana 1 gld.

Za kruhe sv. Antona: Neimenovana v zahvalo za zdravje 1 gld. — Neimenovana 1 gld 50 kr.

Za bratorštino sv. Reš. Teles: Cecilija Herle 50 kr. — G. Lovro Kristofič 10 gld. 60 kr.

Za sv. Detinstvo: Neimenovana 4 gld. — Uršula Fabjan 50 kr. — Neimenovana 1 gld. — Č. g. J. Tavčar iz Leš 5 gld. — Čast. g. Gotard Rott, župnik v Srednji Vasi Kočevski, 12 gld. — Iz Sostrega, 3 gld. 98 kr. — Čast. g. J. Benkovič, kapelan v Naklem, 3 gld. 50 kr. — Čast. g. Anton Mezeg, kapelan v Selcih, 3 gld. 50 kr. — Iz Idrije za leto 1895: 180 gld., in za leto 1896: 100 gld.

Za varhe božjega groba: Č. g. Fr. Eržen, župnik na Zalem logu, 3 gld. — Č. g. J. Tavčar iz Leš 2 gld. — Č. g. L. Kristofič 1 gld. 20 kr.

Za afrikanski misijon: Fr. B. 5 gld. — Neimenovan 1 gld.

Za Salezijance na Kranjskem: G. Štefan Rihar 5 gld. —

Za dober namen: Č. g. J. Tavčar iz Leš 8 gld.

Za razširjanje sv. vere: Preč. g. Matija Jeriha, kanonik v Novem mestu, 50 gld. — G. J. Tavčar iz Leš 5 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Č. g. L. Kristofič iz Kovtja 1 gld.

Za razne misijone: Č. g. J. Tavčar iz Leš 5 gld.